



Setkání

Bystrc, říjen 2009, č.62

SMS poselství Benedikta XVI

5. 9. V malých každodenních rozhodnutích, v nichž stavíme dobro před pohodlnost, žijeme skutečně svůj život.

6. 9. Rozum a víra si vzájemně pomáhají. Rozum bez víry se ztrácí v iluzi vlastní všemohoucnosti. Víra bez rozumu riskuje, že se odcizí konkrétnímu životu lidí.

7. 9. Den co den potřebujeme menší i větší naděje, které nás udržují při životě. Tyto naděje však nestačí, pokud schází velká naděje přesahující vše ostatní: Bůh.

8. 9. Člověk není atomem ztraceným v nahodilém vesmíru, nýbrž tvorem, kterého Bůh obdařil nesmrtelnou duší a vždycky ho miloval.

9. 9. I když mě už nikdo neposlouchá, Bůh mi naslouchat nepřestal. Když už nemám nikoho, ke komu bych hovořil, k Bohu mohu mluvit stále.

10. 9. Láska je světlem, v zásadě jediným světlem, které stále znovu proza-

řuje temný svět a dává nám odvahu žít a jednat.

11. 9. Víra proměňuje naši netrpělivost a naše pochybnosti v bezpečnou naději, že Bůh drží svět ve svých rukou i navzdory všem temnotám.

12. 9. Láska k Bohu a láska k bližnímu se vzájemně prolínají. I v tom nejposlednějším člověku se setkáváme se samotným Ježíšem a v Ježíši potkáváme Boha.

13. 9. Čas modlitby věnovaný Bohu nejen neumenšuje účinnost a činnost lásky vůči druhým lidem, ale ve skutečnosti je nevyčerpatelným zdrojem této činnostnosti.

14. 9. K utváření lepšího světa přispívá člověk výhradně tím, že koná dobro teď, osobně a se zanícením všude tam, kde je to možné.

15. 9. Láska není pouze cit. City přicházejí a odcházejí. Zralost lásky se vyznačuje tím, že zahrnuje člověka v jeho celistvosti, jeho cit, vůli i intelekt.

Tři dny s Benediktem XVI.

Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: do země zdevastované ideologií nenávisti přijíždí posel lásky; do země zdevastované vládou nevzdělanců přijíždí živoucí symbol vzdělanosti; do země donedávna ničené ideou konfrontace a rozdělení světa přijíždí posel míru, dialogu, vzájemné tolerance, úcty a laskavého porozumění, zvěstovatel bratrské jednoty v různosti.

Tato slova zazněla v projevu, jímž tehdejší prezident Václav Havel 21. dubna 1990 vítal na letišti v Praze Svatého otce Jana Pavla II. Téměř po dvaceti letech k nám přijel na návštěvu jeho nástupce, Benedikt XVI., a na Havlova slova o zázraku jsem si vzpomněla hned v sobotu večer, tedy po prvním dnu jeho pobytu v České republice.

Svatý otec k nám přijel v době, kdy atmosféra ve společnosti není pro takovou návštěvu vůbec příznivá. Politická scéna je rozhádaná tak, jak bychom si snad předtím ani nedokázali představit, námi zvolení zástupci se nedokážou shodnout ani na termínu příštích voleb, jak bychom tedy od nich mohli čekat, že se vážně budou zabývat hospodářskou krizí, která čím dál tíživěji doléhá na stále více lidí? Lze se tedy divit, že u nás převládá, vyjádříme-li to havlovsky, „blbá nálada“? Ti přemýšlivější mezi námi si uvědomují, co společnosti jako celku schází. Brněnský spisovatel Pavel

Švanda napsal v Mf dnes:

Mé přání, aby česká společnost lépe porozuměla křesťanství, je sotva splnitelné a leckomu asi zní skoro drze. Ale pokusím se je aspoň vysvětlit. (...) Každé náboženství je především odpovědí na vědomí dramatického až tragického charakteru lidské existence. Je pokusem vyrovnat se z perspektivy věčnosti se zjištěním, že nám lidem nezbyvá než podstoupit postupnou ztrátu všech a všeho, jež milujeme, a že i my budeme nakonec vzati těm, jimž na nás záleží. (...) Skutečný rozměr lidské nejistoty také nepřetipkujeme, nepřepábíme, nepřekabaretíme, i když se o to pořád dokola snažíme. (...) Aby byla naše kultura uskutku komplexní a tedy duchovně užitečná, měla by se přiznat k náboženskému rozměru jako k přirozené a nutné součásti lidských iniciativ, směřujících k vyrovnání se s člověčenstvím. Bez toho kulturního vkladu zůstáváme poněkud existenciálně nahluchlí.

Může země, kde většina obyvatel je existenciálně nahluchlá (nechci opakovat klišé o nejateističtější zemi v Evropě) připravit Svatému otci vřelé přijetí? Teď už odpověď známe: ano, může. I takové zázraky se dějí. Copak to není zázrak, že média, jindy bažící po senzaci, referují pravdivě a se zjevnou chutí a nadšením o každém kroku Svatého otce? Není to zázrak, že se v sousedství tuřanského letiště spořádaně, bez jakýchkoliv komplikací, shromáždí 120 tisíc lidí, důstojně prožijí nedělní mši svatou se Svatým otcem a stejně spořádaně se rozejdou? Většina z vás tam byla, a tak

není třeba popisovat atmosféru této jedinečné bohoslužby. Připomenu jenom slova z promluvy Benedikta XVI., která byla stejně jako všechna liturgická čtení zaměřena k naději:

Ve své druhé encyklice - Spe salvi - jsem zdůraznil, že jediná „jistá“ a „spolehlivá“ naděje je v Bohu. Historická zkušenost ukazuje, k jakým absurditám dospěje člověk, když vyloučí Boha z horizontu svých rozhodnutí a svého jednání. Vidíme, že není snadné vytvořit společnost založenou na dobru, spravedlnosti a bratrství, protože lidská bytost je svobodným tvorem a jeho svoboda zůstává křehkou. Musíme svou svobodu stále znovu a znovu zaměřovat k dobru. Nesnadné hledání „správných zřízení lidských věcí“ je úkolem pro všechny generace. A proto, milí přátelé, jsme zde hlavně proto, abychom naslouchali slovu, jež nám ukazuje cestu vedoucí k naději; ba dokonce nasloucháme Slovu, které jediné nám může dát pevnou naději, protože je Slovem Božím.

Je vhodné, abychom za to, že jsme mohli prožít tři dny v zemi, v níž pobývá na návštěvě Svatý otec, projevíli vděčnost na prvním místě Pánu Bohu, ale hned na druhém i těm, kdo se na všech úrovních o zdárný průběh všech akcí spojených s návště-

vou Benedikta XVI. zasloužili. Mám na mysli nejen organizační týmy na úrovni diecézí, ale třeba v České televizi nebo v Dpmb.

Na závěr ještě několik slov z již zmíněné promluvy:

V tomto našem světě, který se ztrácí, když důvěřuje pouze lidským plánům, jediné Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my, křesťané, jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.

Budeme-li se o to snažit, budeme moci i doufat, že česká společnost lépe porozumí křesťanství.

-jš



Týden farnosti

Jako každým rokem, tak i letos se uskutečnil prázdninový pobyt naší farnosti v Cizkrajově. Doprovázela nás i farní asistentka Helena s dětmi. Počasí nám přálo, každý si přišel na své: houbařilo se, koupalo se (Hladák, Zvůle i Rohlík), jezdilo na kolech a v lese se na nás smály obří borůvky.

V úterý do našeho poklidu zavítal pan kaplan a přivezl s sebou i Kapra, a tak mnohé mateřské oko pookřálo, protože není větší slasti, než vložit svoji ratolest do rukou zkušeného skauta. Hned druhý den, tedy ve středu, odvezl Kapr větší děti na dačické koupaliště, kde dominantou je 16 metrů dlouhá třídráhová skluzavka a 52 metrů dlouhý tobogán, zajímavostí je bazén s divokou řekou, masážními lavicemi a chrliči.

Vrátili se spokojení a utahaní, stihli ještě i mši svatou, kterou pro nás pan kaplan večer sloužil za pomoci dvou zdatných ministrantů, Ondry B. a Kapra. Ostatní děti se pak připojily v obětním průvodu.

Během celého týdne jsme zdatně prověřovali své síly fyzické – na kolech, ve hře KUBB, v badmintonu i fotbalu a síly psychické – Alhambra, Hackmeck, Pexeso či

Kris-kros. Dva večery jsme poseděli u táboráku, zazpívali si s kytarou, povídalo se a prohlubovaly vztahy, obrušovaly hrany.

O rozšíření našich znalostí ze života kosmonautů se postaral farní odborník, Tomáš P., který nás dokonce na živo dvakrát v týdnu informoval o návštěvě amerického astronauta Andrewa J. Feustela, který po Praze dorazil i do Brna. Tomášova rodina se s astronautem setkala v Praze, v Americkém centru při Velvyslanectví Spojených států.

Tomáš pak ochotně odpovídal na všechny všetečné otázky dětí (proč se záchranný padák otevírá až po opuštění lodě a ne dřív, jak chodí kosmonauti na záchod, co musí takový kosmonaut všechno podstoupit , ...)

Všichni budeme jistě vzpomínat na krásné společné chvílky a budeme se těšit na příští rok, kdy snad zase proběhne společný týden. Nevýhodou je jen omezená kapacita fary, proto je nutné přihlásit se včas.

Zároveň chceme poděkovat i farnosti Cizkrajov, jak vzorně se stará o farní budovu a kolik práce již do ní vložila, abychom my, dočasní nájemníci, byli spokojeni a mohli zde odpočinout od každodenních starostí.

-b-



Byli jste už v Neratově?

Skoro na hranici s Polskem, na pravém břehu Divoké Orlice, se nachází nenápadná ves Neratov. Kdysi známý a oblíbený poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie koncem války vyhořel a následná doba nepřála obnově ani zachráně této památky.

Od 90. let minulého století zde působil Otec Josef Suchár, brněnský rodák. Pod jeho záštitou zde vzniklo Sdružení Neratov, které v obci hospodaří, zakládá pěstounské rodiny a stará se o zdravotně postižené. Sdružení se s Okresním úřadem v Rychnově podílí na opravách kostela - opravilo se průčelí, rekonstruovány byly věže včetně funkčních hodin s ciferníkem o průměru 3 metry a v roce 2006 byl kostel opětovně zastřešen. Zastřešení předcházela mno-



há jednání s památkáři a zvítězila varianta klasické střechy s menší prosklenou částí pouze nad oltářem, přičemž z interiéru kostela je vidět dřevěná konstrukce krovu. Prosklená střecha tak vytváří v celém prostoru neopakovatelnou atmosféru a i když je v interiéru pouze neomítnutý kámen, je tam velmi příjemně.

Budete-li mít někdy cestu kolem, zajděte se tam podívat. Srpnové poutní slavnosti zde trvají celý týden.

-b-

Borůvkový koláč

Babička položí na stůl dva plechové hrníčky. „Že mi skočíte na borůvky? Udělám vám koláč. Šla bych sama, ale to víte, nemůžu se zohnout.“ Anežka s Janou ochotně popadnou hrníčky. Babička totiž umí ten nejlepší koláč na světě. „Nejpozději za hodinu ať jste zpátky,“ volá za nimi babička.

Les je hned za humny a voní jehličím, houbami a samozřejmě borův-

kami. Mladší Jana si hned u prvních keříčků čupne a dá se do sbírání. „Cože? Takové mrňky chceš sbírat? Vždyť nejsou ani pořádně zralé! To já si najdu něco lepšího!“ pohrdavě houkne Anežka. „Tak běž, já zůstanu tady,“ odpoví klidně malá.

Anežka pátrá očima po zemi. Žádné keříčky se jí nezdarí dost husté, žádné borůvky dost velké. Už dávno sešla z cesty a pořád nic.

Anežka pohlédne na hodinky. Půlhodina je pryč! Tak honem, honem, kdepak jsou? Anežka zrychlí, pobíhá po lese, zakopává o kořeny. Už jen čtvrtrodinka! Děvčátko přičupne a dá se překotně do sbírání. „Anežkóóó, už musíme jít!“ nese se lesem volání. V Anežce hrkne. Opravdu, hodina je pryč, babička by měla strach. A už je tu zadýchaná Janička: „Jé, ty jich máš málo,“ diví se, ale hned dodává: „Víš co? Přisypu ti, abychom měly stejně.“ Anežka zamrká překvapením, ale pak honem kývne: „Tak jo.“

Za chvíli jsou v chalupě a trochu provinile staví hrnečky na stůl. „Je jich málo, co?“ „Právě tolik jich na koláč potřebuji,“ usměje se babička. „A jsou malé a ještě asi nebudou zralé. Budou kyselé,“ skáčou si do řeči děvčátka. „Tak je trochu víc ocukrujeme a je to.“ Odpovědí jsou jí dvě ulehčená vydechnutí. „A teď běžte, ať se můžu dát do práce,“ babička vytahuje mísu a chystá vařečku. „Na půdu!“ zavelí Anežka a už šplhá po žebříku a těší se mezi staré haraburdí, kde si s Jankou zbudovaly svůj hlavní stan.

Babička se zohne nad stůl. Au, to ji zas píchlo v kříži. Léta jsou tady, babička zalétne pohledem k obrázku, který visí na zdi. „Mládí je dar, stáří umělecké dílo“, stojí napsáno pod fotkou bělovlasé stařenky v šátku. Je skoro tak hezká jako já, pomyslí si babička a vybírá z borůvek zelené lístečky, kterých je tam požeňnaně.

Marie Sojka Veselá

1. ročník farní ligy hry KUBB

Poslední letní sobotu se pod záštitou pana faráře a pana kaplana uskutečnila farní liga hry KUBB. I když původně jsme mysleli, že se liga bude konat jen v naší a pro naši farnost, sešly se farnosti dvě – Židenice a Bystrc, bez ohledu na nemalou kilometrovou vzdálenost.

Z nadšenců se podařilo vytvořit čtyři družstva, židenické, dvě bystrcká a jedno smíšené, židenicko-bystrcké. Všichni hráli se záplem, hlavy KUBBu padaly k zemi bez ohledu na přání hráčů a při každém vítězství byl pokořen král.

Do závěrečného klání postoupila nakonec družstva dvě, bystrské-skautské a smíšené, židenicko-bystrcké (reprezentantem naší farnosti byl Petr B., který se na závěr celé akce uvolil poskytnout i rozhovor). Vyrovnaný boj všem zvýšil adrenalin, ostatní družstva i přihlížející nadšeně fandili, ale jak už to bývá, vítěz může být jen jeden. Nakonec zvítězilo družstvo smíšené – odnesli si perníkové poháry a diplomy. Odměněn byl i nejlepší střelec. Všichni zúčastnění si odnesli dobrou náladu a malou odměnu.

Závěrem je třeba poděkovat panu faráři a panu kaplanovi, organizátorům a všem, kteří přispěli k dobré náladě celého odpoledne.

Zvláště pak velký dík patří výrobci originálních odměn, které si během neděle získaly věhlas a obdiv celé farnosti.

Rozhovor s hráčem vítězného družstva

Petrě, všichni Tě známe jako zapáleného příznivce nejružnějších her. Znal jsi hru KUBB již dříve?

Ano, znal. Byla nejoblíbenější hrou na loňském týdnu farnosti v Cizkrajově, kde jsou pro tuto hru výborné podmínky. Vzhledem k tomu, že není omezena nějak přesně věkem, mohou ji hrát téměř všichni, snad jen ty úplně maličké je třeba vynechat, hráli jsme ji každý den.

Mohl bys, prosím, nějak blíže přiblížit hru našim čtenářům?

Je to stará, údajně vikingská, venkovní společenská hra pro dvě družstva o 1 až 6 členech. Slovo Kubby má v nářečí švédštiny význam dřevěná kostka. Hráči družstva A se postupně snaží hodem kolíků ze své základní čáry srazit co nejvíce kubbů družstva B. Kolíky se nesmí házet napříč, ani nesmí příčně rotovat Kubby, které jsou týmem A sražené hodí tým B ze základní čáry na polovinu hřiště týmu A. Kubby se postaví v místě dopadu na výšku, nesmí se s nimi hýbat jiným způsobem. Hra pokračuje tak dlouho, dokud se jednomu družstvu nepodaří srazit všechny stojící kubby a krále během jedné série.

Naprostro vyčerpávající, děkuji. Čeho si na herním odpoledni ceníš nejvíce?

Nejvíce mě nadchlo společenství s jinými farnostmi, seznámení se, zábava a sportovní duch celého odpoledne.

Co vzkážeš těm, co váhali přijít?

Pokud váhali, protože hru neznají, tak to bylo zbytečné. Pravidla jsou jednoduchá, v případě nejasností organizátoři vysvětlovali, povzbuzovali a pomáhali. Jestliže někdo nepřišel proto, že se mu nechtělo a byl líný, tak tomu vzká-



zuji, aby se příště přemohl a přišel, byla velká legrace, máme na co vzpomínat. A těm, co nemohli a přijít chtěli vzkazuji, že příští rok jistě proběhne druhý ročník, tak ať si už teď rezervují jednu sobotu předem.

Čím potěšíš organizátory?

Panu faráři a panu kaplanovi za nás všechny poděkuji, protože vydržet takový křik celé odpoledne, chce pevné nervy a velké špunty do uší. Ostatní organizátory musím pochválit, protože vše bylo super připravené, od občerstvení po ceny. Ty byly naprostro originální a jak voněly! A ještě jim musím poděkovat, že pro nás objednali tak nádherné počasí, protože ještě ráno to vypadalo na dešť.

Petrě, mnohokrát děkujeme za rozhovor.

-b-

Ze života farnosti

21. 6. 2009 Zahradní slavnost: Te Deum a posezení na farním dvoře u příležitosti narozenin pana faráře a jmenin našeho pana kaplana. Děkujeme všem, kteří se o zdárný průběh oslavy zasloužili.

25. 6. 2009 Olympiáda pro nejmenší na farním dvoře spojená s opékáním špekáčků.

5. 7. 2009 pěší pouť do Kníniček v den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje.

13. 7. – 17. 7. 2009 v Arše pořádala Evangelická církev metodistická týdenní prázdninový biblický kurz, který se moc líbil našim nejmenším farníkům.

18. 7. 2009 brigáda na údržbu Archy, odstranění pískoviště a dodláždění chodníku. Všem brigádníkům děkujeme.

1. 8. – 8. 8. 2009 – týden farnosti v Cizkrajově.

19. - 22. 8. 2009 putovali naši farníci na Velahrad

12. 9. 2009 brigáda na otloukání omítky v kostele s následným úklidem. Všem, kteří přiložili ruce k dílu, děkujeme.

13. 9. 2009 „Slůňata“ – výlet tatínků s malými dětmi údolím Bílého potoka.

19. 9. 2009 „KUBB“ 1. ročník farní ligy, konaný na farním dvoře, oceněný perníkovým pohárem.

Po „desáté mši svaté“ se scházejí farníci v „Kavárně pod jabloní“



Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 21. 6. 2009 Kvido Antonín Karásek
- 2. 7. 2009 Vojtěch Radovan Bukvald
- 11. 7. 2009 Alžběta Marie Kuncová
- 12. 7. 2009 Vojtěch Pavel Mrózek
- 12. 7. 2009 Anna Jílková
- 2. 8. 2009 Jakub Uher
- 9. 8. 2009 Helena Marie Lousová
- 5. 9. 2009 Lucie Anastázie Koláčková
- 13. 9. 2009 Veronika Marie Davidová
- 20. 9. 2009 Martin Gabriel Jan Evangelista Polešovský



V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 21. 6. 2009 Josef Šlachta
- 6. 7. 2009 Ludmila Svobodová
- 15. 8. 2009 František Hošík
- 24. 8. 2009 Josef Galla



Věrnou lásku si přísahali:

- 9.6.2009 Mark Roberts + Hana Welburnová
- 30.7.2009 Ctibor Tesař + Brigita Hůrková
- 29.8.2009 Lukáš Gallina + Kateřina Dušková
- 5.9.2009 Jan Koláček + Soňa Nedvědová
- 19.9.2009 Marek Svoboda + Gabriela Nippertová
- 19.9.2009 Zbyněk Goliáš + Markéta Hanková
- 26.9.2009 Tomáš Chloupek + Barbora Sychrová